

Hồi 20

Ma Cầm Tác Quái Ghê Thay Bạn Tình Mà Lại Thành Hai Kẻ Thù

Lời nói ấy của Kim Cô Lâu đã làm cho Hàn Ngọc Hà hết sức hoang mang, ngỡ vực. Nhưng vì mọi sự thật đã xảy ra, nàng không làm thế nào có thể tưởng tượng được, nên vẫn không hiểu ngụ ý qua câu nói đó là gì. Bởi thế, nàng bèn quát to rằng:

- Ông là ai thế? Tại sao ông không chịu nói thẳng ra, mà chỉ nửa úp nửa mở như vậy?

Kim Cô Lâu lại cất tiếng cười và lên tiếng nói:

- Tiểu cô nương, trong phái Thanh Thành đã có người đến kìa. Sinh tiền phụ thân của cô có mối giao du rất thân mật với Thanh Thành, vậy tại sao cô không nhờ họ giúp cho công việc báo thù?

Hàn Ngọc Hà tất nhiên cũng biết được, là giữa phụ thân mình và vị Chương môn phái Thanh Thành, tức Ngân Quán Đạo Nhân, có giao du vô cùng thân mật. Nhưng lúc ấy nàng vẫn mãi băn khoăn, không làm sao hiểu được kẻ nào đã xuống tay sát hại cha mình.

Bởi thế nàng lại lên tiếng hỏi:

- Ông hãy nói mau, kẻ thù đã sát hại cha tôi là ai thế?

Câu nói của nàng vừa dứt, thì bỗng nghe từ phía dãy đường dẫn đến ngọn núi ấy, bất thần có một tiếng hú trong trẻo vang lên.

Tiếng hú ấy vừa dài, lại vừa trong veo, nên khi ai nấy nghe lọt tai, đều cảm thấy vui vẻ thích thú.

Kế đó, mọi người đều trông thấy có một cái bóng màu bạc di động chập chờn, rồi lại thấy rõ một lão đạo sĩ đầu đội mũ bạc, sắc mặt hồng hào, tay cầm một phất trần to màu bạc lóng lánh, dài độ ba thước.

Ở phía sau lưng đạo sĩ ấy, lại còn có bốn người đạo sĩ đứng tuổi khác. Những đạo sĩ này hai tay đều không có cầm theo vật chi, nhưng bên sườn của họ, có đeo một vật hình tròn

to, đường kính độ một thước rưỡi. Vì vật ấy được một cái bao trùm kín lại, nên chẳng ai biết đấy là vật gì.

Vị đạo sĩ ấy vừa xuất hiện, liền tươi cười nói:

- Vị bằng hữu nào vừa đề cập đến tên tuổi tẻ phái thế?

Kim Cô Lâu đáp ngay rằng:

- Chả dám! Vì Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn đã bị người hại, nên vừa rồi tại hạ có chỉ vẽ cho Hàn cô nương cầu cứu nơi đạo trưởng hầu lo việc báo lại mối thù sát phụ!

Lão đạo trưởng ấy chính là vị Chưởng môn phái Thanh Thành, Ngân Quán Đạo Nhân, nên vừa nghe qua, liền biến hấn sắc mặt, quay đầu lại nói:

- Hàn cô nương, lệnh tôn đã tạ thế từ bao giờ? Tại sao bản đạo lại không hay biết chi cả?

Ngân Quán Đạo Nhân vừa đề cập đến cái chết thể thảm của Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn, thì trong lòng Hàn Ngọc Hà lại tràn đầy sự căm tức. Do đó, sắc mặt của nàng trở thành đỏ gay, đôi mắt sáng lập lòe, nói:

- Thưa đạo trưởng, cái chết bất thần của gia phụ đã xảy ra trước đây một tháng. Văn bói lúc ấy... một thân bơ vơ trợ trợ, lo chôn cất gia phụ xong, thì tức khắc... tìm đến nơi này để truy đuổi theo kẻ thù. Do đó, chưa kịp báo cho các vị bằng hữu thân thích với gia phụ trước kia được hay tin.

Khuôn mặt hồng hào của Ngân Quán Đạo Nhân đã trở thành hết sức nghiêm nghị, nói:

- Nếu nói như thế thì hiện giờ cô nương đã biết được kẻ thù sát hại lệnh tôn, đang có mặt trên đỉnh núi này rồi?

Hàn Ngọc Hà nguyên hoàn toàn không hề được biết đích xác về kẻ đã sát hại cha mình là một nhân vật lợi hại ra sao? Vì trong khi mọi việc xảy ra nàng đã rời nhà ra đi rồi.

Tuy nhiên trong lòng nàng đã có một sự phán đoán, và từ sự phán đoán đó, nàng lại định ninh kẻ sát hại cha nàng, chắc chắn là Lữ Đằng Không.

Lúc bấy giờ, Lữ Đằng Không chưa tới nơi, do đó, Hàn Ngọc Hà vừa nghe Ngân Quán Đạo Nhân lên tiếng hỏi, liền mím chặt đôi hàm răng nói:

- Đạo trưởng, theo ý văn bói thì kẻ sát hại gia phụ, chắc chắn là tên lão tặc Lữ Đằng Không...!

Nói đến đây, bất ngờ nàng ngược mặt nhìn lên, trông thấy hai anh em của Đàm Nguyệt Hoa đang đứng cách đây chẳng bao xa. Do đó, trong lòng nàng bỗng nhiên thấy đau xót khó tả.

Hàn Ngọc Hà đối với người anh trai của Đàm Nguyệt Hoa vốn từ trước đã có một cảm tình rất nồng nhiệt. Nhất là, sau đêm nàng núp kín sau một tảng đá to ở trên núi Hồ Khưu gần vùng Tô Châu, lắng nghe được câu chuyện giữa hai anh em Đàm Nguyệt Hoa thì trong lòng nàng lại thêm yêu tha thiết chàng hơn nữa. Và có thể nói, mầm tình yêu đã âm thầm nảy nở một cách mãnh liệt trong lòng từ đó!

Nhưng kể tiếp sau đó, nàng lại gặp bao nhiêu biến cố bất ngờ đến dồn dập với mình, nên cũng không làm sao mà nghĩ đến việc ấy nữa.

Giờ đây, hai anh em của Đàm Nguyệt Hoa đang đứng trước mặt nàng, vừa nhìn thấy con tim non không khỏi nhảy nghe thành thịch.

Song khi nàng nghĩ đến cái chết thảm thương của người cha già, thì không làm sao không căm thù Đàm Nguyệt Hoa cho được.

Trước đây Đàm Nguyệt Hoa đã từng gây sự, đánh nhau với nàng. Nàng nhớ là sau khi trông thấy nàng bị bại dưới tay của Đàm Nguyệt Hoa thì phụ thân và sư phụ nàng bỗng nhiên lại kinh hoàng thất sắc.

Nhờ thế, Lữ Đằng Không cũng đã được Đàm Nguyệt Hoa cứu nguy trong dịp đó, rồi cả hai cũng bỏ đi.

Vì thế, lòng căm tức đối với Đàm Nguyệt Hoa đã làm cho nàng có ý nghĩ Đàm Nguyệt Hoa là kẻ đồng lõa trong vụ sát hại người cha già của mình!

Trong khi đó, Ngân Quán Đạo Nhân hoàn toàn không biết được tâm trạng của Hàn Ngọc Hà đang rối rắm, phức tạp như thế, nên đưa mắt nhìn chăm chú vào nàng hỏi:

- Phi Hồ Lữ Đằng Không tuy võ công chẳng phải tầm thường, nhưng nếu đem so sánh với lệnh tôn, thì cũng suýt soát nhau thôi. Vậy chắc hẳn kẻ thù chẳng phải chỉ riêng có Lữ Đằng Không, thế còn ai nữa?

Cá tánh của Hàn Ngọc Hà lúc nào cũng nóng nảy, hành động thường theo tình cảm, giống hệt như Hỏa Phụng Tiên Cô. Do đó, khi nghe Ngân Quán Đạo Nhân lên tiếng hỏi thì nàng chẳng cần suy nghĩ chín chắn, đưa tay chỉ thẳng về phía Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Con tiện tỳ hung ác này nữa!

Ngân Quán Đạo Nhân nghe nói thế bèn nhanh nhẹn đưa mắt nhìn theo hướng tay chỉ của nàng, trong thấy tại nơi ấy có hai thiếu niên nam nữ đang đứng gần nhau. Chàng thiếu niên trông tuấn tú, trang nhã, còn cô gái thì dung nhan xinh đẹp phi thường. Hơn nữa, xương cốt của họ cực tốt, quả ít thấy trong đời.

Đồng thời Ngân Quán Đạo Nhân lại nhận thấy trên sắc mặt của hai người, hoàn toàn chẳng có nét gian manh, hung dữ, xem ra chắc không phải phường tiểu nhân hại người một cách vô cớ.

Tuy trong lòng Ngân Quán Đạo Nhân nghĩ thế, nhưng vì Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn, chính là một người bạn già chí thân duy nhất trong đời lão, nên vẫn thấy hết sức xót xa, căm hận. Trước khi Ngân Quán Đạo Nhân xuất gia đi tu, thì ông ta cũng có tánh thích đôi mả bằng bạc, và do đó, trong võ lâm thường gọi ông ta với Hàn Tốn là Kim Tiền Ngân Quán. Bởi thế, lúc nào họ cũng đi đứng chung với nhau cả.

Về sau Ngân Quán Đạo Nhân đã xuất gia theo tu Đạo giáo, nên từ đó hai người ít gặp nhau. Tuy nhiên tình cảm giữa họ vẫn không hề vì đó mà lợt lạt.

Bởi thế, giờ đây Ngân Quán Đạo Nhân nghe được tin Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn bị sát hại, thì trong lòng đau xót không thể tả. Do đó, ông ta đã có một sự quyết định, là phải mang hết tài sức của cá nhân mình, thậm chí, phải mang hết thực lực của phái Thanh Thành ra, hầu báo thù cho Hàn Tốn mới nghe!

Chính vì thế, nên mặc dù lão ta trong thấy dung mạo của hai anh em Đàm Nguyệt Hoa có vẻ tuấn tú khác thường, đoán chính thuộc hạng người đứng đắn, nhưng vẫn gằn giọng quát hỏi rằng:

- Này con bé kia, sự trường của người là ai thế? Tại sao ngươi lại sát hại Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn?

Lúc bấy giờ Đàm Nguyệt Hoa đang đứng bên cạnh đấy, và sau khi nghe qua lời nói của Kim Cô Lâu thì tâm trạng cũng bần khoản như mọi người. Nàng đang lắng nghe đối phương nói tiếp thêm, hầu xem hung thủ sát hại Hàn Tốn là kẻ nào?

Vì Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn tuy là người tánh tình cô độc, ít hòa hợp được với số đông xung quanh, nhưng nhờ thái độ đối nhân xử thế của ông ta lúc nào cũng tỏ ra anh hùng nghĩa hiệp, dũng cảm đáng ngợi khen, nên hầu hết tất cả mọi người thuộc phe chính phái, bất luận có quen biết với ông ta hay không, đều nhất nhất kính phục ông ta như nhau.

Trước đây khi vợ chồng của Phi Hồ Lữ Đằng Không đến phủ riêng của Hàn Tốn, và lúc đôi bên vừa mới gặp nhau, thì Hàn Tốn đã nhận ra vợ chồng Lữ Đằng Không đang bị trúng

Âm Thi Chương của Quý Thánh Thạch Linh, nên liền mang hai viên Cửu Chuyển Cửu Hoàn Đơn là một thứ linh dược mà cả võ lâm đều xem quý báu vô giá, mang ra tặng ngay cho. Chỉ mới một hành động đó, cũng đủ chứng thực cá tánh hào hiệp đáng ngợi khen của Hàn Tồn rồi.

Chính vì thế nên lời nói vừa rồi của Kim Cô Lâu, đã làm cho ai ai cũng không khỏi giật mình, và chú ý lắng nghe tâm trạng của Đàm Nguyệt Hoa cũng chẳng khác hơn mọi người xung quanh.

Thế nhưng Đàm Nguyệt Hoa không làm sao tưởng tượng nổi, là chỉ trong phút chốc sau, thì Hàn Ngọc Hà lại bảo thẳng cho Ngân Quán Đạo Nhân biết, chính mình là kẻ đồng lõa với Lữ Đằng Không, sát hại cha nàng, tức Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tồn!

Đàm Nguyệt Hoa vốn không có thiện cảm chi với Hàn Ngọc Hà nên từ nãy giờ, nàng đã có ý muốn lên tiếng xiển xỏ để trừu diệt đối phương. Do đó, giờ đây khi nghe câu hỏi của Ngân Quán Đạo Nhân, nàng liền cất giọng lạnh lùng, cười lên khanh khách nói:

- Câu hỏi ấy của đạo trưởng không khỏi làm cho người ta bất tức cười. Vì chính tôi làm thế nào hiểu được tại sao tôi lại phải ra tay sát hại Hàn đại hiệp chớ? Nếu Hàn cô nương bảo đạo trưởng là hung thủ, thì có lẽ đạo trưởng tất cũng vô cùng ngạc nhiên là vì lẽ gì mình lại sát hại Hàn đại hiệp?

Ngân Quán Đạo Nhân nghe thế thì không khỏi sửng sờ, nhất thời không làm sao tìm được lời đối đáp!

Hàn Ngọc Hà giương to đôi mắt, nhìn về phía Đàm Nguyệt Hoa cất giọng hầm hầm, nói:

- Thưa đạo trưởng, con tiện tỳ hung ác này lắm mưu gian chước quỷ, vậy xin ông chớ lắm mưu gian của nó!

Đàm Nguyệt Hoa sở dĩ không muốn gây sự rắc rối thêm với Hàn Ngọc Hà, chính là vì nàng nể mặt người anh trai của mình mà thôi. Giờ đây nàng nghe Hàn Ngọc Hà cứ mở miệng ra là mắng mình "con tiện tỳ hung ác", nên chẳng còn làm thế nào dằn con tức giận được nữa. Do đó, nàng bất thần đưa chân bước nhanh tới trước ba bước, sắc mặt sa sầm, nói:

- Hàn cô nương, lệnh tôn chính là một bậc đại hiệp hiện nay, và cô nương cũng chính là một người kế nghiệp duy nhất của ông ấy, vậy xin cô hãy ăn nói cho thận trọng mới được!

Hàn Ngọc Hà trông thấy Đàm Nguyệt Hoa bước tới, thì đôi mắt đảo ngầu, thử hỏi làm sao còn giữ được bình tĩnh để nói phải trái với nhau? Bởi thế Hàn Ngọc Hà sau một tiếng hừ

lạnh lùng, bèn vung ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân trong tay lên, dùng thế Hỏa Nha Phi Vũ, bắt từ trên nhắm ngay lòng ngực Đạm Nguyệt Hoa giáng xuống!

Đạm Nguyệt Hoa trông thấy thế, không ngớt cất tiếng cười nhạt nói:

- Đã là một bại tướng rồi, vậy thử hỏi ngày nay lại muốn tự đi tìm lấy nhục nữa hay sao?

Dứt lời, Đạm Nguyệt Hoa lách mình tránh ngang, là đã tránh được thế võ ấy của Hàn Ngọc Hà. Và giữa lúc nàng định phản công trả lại đối phương, thì bỗng nghe người anh trai kêu to lên rằng:

- Muội muội, có lẽ vì Hàn cô nương nhất thời quá nóng nảy, nên mới có sự hiểu lầm đó thôi. Vậy, muội tuyệt đối chớ nên ra tay đánh nhau với cô ấy!

Đạm Nguyệt Hoa vừa nghe qua lời nói ấy của người anh trai mình, thì liền diễn biến ngay thế võ nhanh như chớp. Nàng vốn đang giương năm ngón tay ra như năm cái móc sắt, nhằm ngay cổ tay của Hàn Ngọc Hà chụp tới, nhưng giờ đây, nàng đã nhanh nhẹn thu cánh tay trở về, rồi nhún chân nhảy lùi về sau lẹ như điện xẹt!

Lúc ấy trong lòng của Hàn Ngọc Hà vẫn còn tràn đầy sự tức giận, nên có định sẽ tràn tới để truy đuổi đối phương. Nhưng Ngân Quán Đạo Nhân đã kịp thời chặn ngang trước mặt nàng, để ngăn nàng lại. Hàn Ngọc Hà hết sức tức giận nói:

- Đạo trưởng, ông...

Chỉ qua một thế võ thì Ngân Quán Đạo Nhân đã thấy được võ công của Đạm Nguyệt Hoa cao cường hơn Hàn Ngọc Hà một bậc. Thế nhưng Đạm Nguyệt Hoa sau khi nghe được lời nói của người anh trai mình, liền thu ngay thế công trở về, nhảy lùi ra sau non một trượng. Do đó, lão ta đoán biết được tâm địa của Đạm Nguyệt Hoa, là một con người rất tốt. Như vậy vị tất nàng là hung thủ đã đồng lõa sát hại Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn.

Chính vì lẽ đó, nên Ngân Quán Đạo Nhân đoán biết được bên trong việc này, có lắm điều bí ẩn, và cũng do đó, lão ta mới ngăn Hàn Ngọc Hà lại, không cho nàng tràn tới tấn công Đạm Nguyệt Hoa nữa.

Ngân Quán Đạo Nhân trông thấy Hàn Ngọc Hà đang tức giận, thì lên tiếng khuyên rằng:

- Hàn cô nương, mối thù sâu tợ biển của lệnh tôn, bản đạo xin nghiêng vai gánh vác tất cả. Do đó, dù cho cần phải dốc hết thực lực của phái Thanh Thành ra, bản đạo cũng sẵn sàng, nhằm rửa sạch mối thù này mới nghe.

Hàn Ngọc Hà nghe thế, bèn sụp xuống đất lạy tạ ngay.

Cái lạy ấy của Hàn Ngọc Hà, tất nhiên đã làm cho lời hứa vừa rồi của Ngân Quán Đạo Nhân trở thành chắc chắn như đinh đóng cột, không làm sao dời đổi được nữa!

Ngay lúc ấy, bỗng Kim Cô Lâu đang ngồi trên ngọn cây cao, bất thần lại phá lên cười to ha hả?

Qua tiếng cười ấy của hã đã làm cho tất cả quần hùng hiện diện đều kinh ngạc. Và ai nấy cũng có ý nghĩ là chắc chắn lại có một chuyện chi quái dị sắp xảy ra!

Trong số người hiện diện trên đỉnh núi này, lẽ tất nhiên có rất nhiều người biết được Kim Cô Lâu. Nhưng cũng có quá nửa từ trước đến nay, chưa hề gặp được mặt hã ta lần nào. Họ chỉ nhìn qua cách ăn mặc quái dị, và một cái đầu lâu thêu bằng kim tuyến vàng ở trước ngực phía trái của hã ta, nên mới đoán biết hã ta là ai mà thôi. Hơn nữa, trong đám đông hiện giờ, chỉ có Phán Tiên Từ Lưu Bản ở Thái Cực Môn và Đàm Nguyệt Hoa, là biết thực rõ về trình độ võ công của Kim Cô Lâu mà thôi.

Phán Tiên Từ Lưu Bản và Đàm Nguyệt Hoa, đều nhận thấy võ công của Kim Cô Lâu thật sự cao vượt hơn mình. Chính Đàm Nguyệt Hoa trước đây, đã từng bị Kim Cô Lâu bắt sống mang về giam cầm. Hai sợi lõi tói sắt đang được sử dụng như hai món binh khí trên cổ tay của nàng, chính là vật "quý báu" Kim Cô Lâu đã ban cho.

Nhưng lúc bấy giờ, Đàm Nguyệt Hoa đang cùng đứng chung với số người của Trúc Lâm Thất Tiên, nên nàng vẫn không hề sợ hãi trước gã Kim Cô Lâu ấy. Do đó, nàng chờ cho Kim Cô Lâu ngưng tiếng cười, thì quát to hỏi rằng:

- Có cái chi vui mà ông cười như thế?

Kim Cô Lâu nghe qua câu hỏi đó, thì sắc mặt trở nên nghiêm trang, đưa mắt nhìn về phía Đàm Nguyệt Hoa một lượt, rồi lơ đễnh khẽ gật đầu mấy lượt, mới quay mặt về hướng đám đông nói:

- Kể đã ra tay sát hại Kim Tiên Hàn đại hiệp ấy, nếu không tự mình đứng lên thú nhận, thì tôi phải vạch mặt chỉ tên ra đó!

Câu nói ấy của Kim Cô Lâu một lần nữa làm cho mọi người hết sức hoang mang, nghi ngờ. Nhất là Hàn Ngọc Hà thì càng nóng nảy muốn tìm hiểu sự thật hơn ai hết.

Bởi thế Hàn Ngọc Hà bèn đưa mắt lên, nhìn thẳng về phía Kim Cô Lâu. Nhưng qua cái nhìn ấy, thì nàng không khỏi giật mình, sửng sốt...!

Lúc bấy giờ, lẽ tất nhiên là số người đang đưa mắt nhìn về phía Kim Cô Lâu, chẳng riêng chỉ có một mình Hàn Ngọc Hà. Do đó, tất cả mọi người cũng đều đang có cảm giác kinh ngạc, y như tâm trạng của Hàn Ngọc Hà vậy!

Vì trong khi Kim Cô Lâu lên tiếng nói câu ấy, đôi mắt sáng ngời của hắn ta cũng đang nhìn chăm chăm về phía một người...!

Hơn nữa, qua ngụ ý trong lời nói ấy của Kim Cô Lâu, thì tựa hồ người mà hắn ta đang nhìn ấy, nếu không bằng lòng tự thú nhận thì hắn sẽ thẳng thắn vạch mặt trước quần hùng, để mọi người được biết, chính người ấy là hung thủ sát hại Kim Tiền Hàn Tốn!

Nhưng có một điều khiến ai nấy cũng cảm thấy kinh dị, là đôi mắt của Kim Cô Lâu lại không nhìn ai khác hơn là Hỏa Phụng Tiên Cô!

Hơn nữa có một điều làm mọi người phải kinh dị không kém, ấy là lúc đó, Hỏa Phụng Tiên Cô lại cúi gầm đầu, sắc mặt xám ngắt như một xác chết!

Sở dĩ quần hùng hiện diện đều kinh ngạc, là vì Hỏa Phụng Tiên Cô từ trước đến nay như ai cũng biết, chính là một con người tánh tình nóng nảy như lửa, nhưng hành động thì lúc nào cũng đứng vững trên lập trường chính phái. Kể đó, sự tương quan giữa Hỏa Phụng Tiên Cô và Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn, thì có thể nói ai ai cũng đều biết rất rõ ràng.

Vì trước đây ba mươi năm, Hỏa Phụng Tiên Cô và Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn chính là một đôi tình nhân, yêu nhau hết sức tha thiết. Song do cá tánh của Hỏa Phụng Tiên Cô thường nóng nảy, nên hai người đã vì một sự hiểu lầm nhỏ nhen, nên mối tình nồng nàn giữa họ, do đó mà bị tan vỡ, kẻ nam người bắc, thề không gặp mặt lại nhau!

Sau đó ít lâu, Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn, đã nghe theo lệnh cha mẹ dạy, cưới một người đàn bà khác làm vợ, và hạ sinh được một trai một gái.

Việc Kim Tiền Chấn Càn Khôn Hàn Tốn lấy vợ, chỉ là một việc vâng theo lệnh phụ mẫu, và không thể nào làm khác hơn, mặc dù thật sự thì ông ta hoàn toàn không muốn thế.

Trước đây không lâu, cha mẹ cũng như người vợ hiền của Hàn Tốn đều nối tiếp nhau qua đời, do đó, ông ta cũng không còn đi đứng trong giang hồ nữa. Trái lại ông ta lại tìm đến thành Tô Châu, mua nhà ở yên không còn biết đến chuyện thị phi của võ lâm. Nhưng chẳng ngờ Hỏa Phụng Tiên Cô cũng tìm đến Tô Châu, và hai người lại được gặp mặt nhau. Do đó, khi nhớ lại chuyện cũ, thì cả hai đều tỏ ra hết sức hối tiếc. Vì họ đều nhận thấy trong lúc tuổi trẻ, cá tính nóng nảy, thiếu chín chắn, nên tự mình đã làm tan vỡ nhân duyên của mình một cách oan uổng.

Nhưng đã ba mươi năm trôi qua, khi gặp lại được nhau, thì hai người cũng đều tuổi già bóng xế, nên lẽ tất nhiên là họ không còn đề cập đến tình yêu nữa. Song vì muốn buộc chặt tình cảm với nhau, nên Hàn Tốn đã lệnh cho con gái mình là Hàn Ngọc Hà, lạy Hỏa Phụng Tiên Cô làm sư phụ.

Đoạn tình sử ấy giữa họ với nhau, có thể nói lớp người lớn tuổi trong võ lâm không ai là không biết. Do đó, khi mọi người trong thấy Kim Cô Lôu đưa mắt nhìn thẳng về phía Hỏa Phụng Tiên Cô, thì ai ai cũng đều hết sức kinh ngạc.

Hàn Ngọc Hà sau giây phút sững sờ, bèn to tiếng hỏi:

- Ông hãy nói mau, ai là hung thủ đầu? Hà tất ông phải chờ cho người ấy tự thú nhận?

Kim Cô Lôu cất tiếng cười to ha hả, rồi thò tay bẻ một cành cây nhỏ trước mặt, co ngón tay trở búng ra một cái nhẹ nhàng. Thế là nhánh cây ấy đã bị búng bay thẳng lên khoảng không, rồi từ từ rơi trở xuống, nằm yên trên mớ tóc bạc của Hỏa Phụng Tiên Cô!

Tiếp đó Kim Cô Lôu lại lên tiếng nói:

- Hàn cô nương, cô hãy xem trên đầu ai có nhánh cây nhỏ thì kẻ đó chính là kẻ sát hại phụ thân cô!

Lời nói ấy của Kim Cô Lôu vừa thốt ra khỏi miệng, thì tất cả mọi người đều kinh ngạc không thể tả!

Vừa rồi, Kim Cô Lôu đưa đôi mắt nhìn thẳng về phía Hỏa Phụng Tiên Cô, chẳng qua chỉ là một sự ám chỉ kín đáo, song giờ đây, qua lời nói thẳng thắn ấy của hắn ta, thì mọi việc có thể nói là được vạch trần ra ánh sáng!

Nếu bảo việc ấy là việc Kim Cô Lôu cố tình lỵ gián, thì hắn ta không khỏi quá ngu ngốc. Bởi thế, trong khi Hàn Ngọc Hà chưa kịp lên tiếng nói gì, thì Thanh Yến Khuu Quân Tố đã giương đôi mắt sáng ngời như hai luồng điện cất giọng lạnh lùng nói:

- Ông vốn thật là ai thế?

Kim Cô Lôu chưa kịp lên tiếng đáp lời thì mọi người bất ngờ trông thấy Hỏa Phụng Tiên Cô từ từ ngược mặt nhìn lên...!

Sắc mặt của Hỏa Phụng Tiên Cô lúc bấy giờ, đang tái nhợt trông thật là đáng sợ. Nhưng ai nấy cũng có thể nhận thấy được trên sắc mặt của bà ta, đang tràn đầy nét đau đớn!

Khi bà ta đã ngược mặt nhìn lên, liền gàn giọng quát rằng:

- Kim Cô Lôu, ông... ông... ông...

Hỏa Phụng Tiên Cô nói liền tiếp ba tiếng “ông”, song những lời sau đó, bà ta vẫn không nói ra khỏi miệng được. Như vậy cũng đủ thấy tâm trạng của Hỏa Phụng Tiên Cô lúc bấy giờ, rõ ràng đang phức tạp rối rắm không thể tả.

Nhưng Kim Cô Lâu vẫn ngồi điềm nhiên như thường trên ngọn cây, bình tĩnh nói:

- Có phải bà muốn hỏi là tại sao tôi biết được việc đó hay không? Tôi xin nói thật cho bà nghe để bà không còn thắc mắc nữa. Ấy là, đối với món vật mà Lữ Đằng Không lãnh áp tải, đưa đến cho Hàn đại hiệp, chính tôi rất tha thiết muốn đoạt lấy. Do đó, tôi bèn âm thầm theo dõi đến tận nhà riêng của Hàn đại hiệp... Ha ha... Nhưng chẳng ngờ trong dịp đó, tôi lại được mục kích chính Hỏa Phụng Tiên Cô đang dùng một cái chân ghế bằng gỗ tử đàn đã gãy, đâm thẳng vào ngực của Hàn Tồn!

Câu nói ấy của Kim Cô Lâu vừa dứt, thì tiếng quát “chỉ khéo nói bá láp”, đã nối tiếp nhau nổi lên khắp nơi!

Nhưng một việc làm cho ai nấy đều hết sức bất ngờ, là Hỏa Phụng Tiên Cô đã đưa tay lên, khoát trước mọi người liền tiếp rồi gằn giọng nói:

- Kim Cô Lâu, ông đã trông thấy được việc đó, tại sao ông lại không lên tiếng ngăn hành động đó của tôi lại?

Lời nói ấy của Hỏa Phụng Tiên Cô vừa thốt ra khỏi miệng, thì cả đỉnh núi bất thần trở thành im phăng phắc, chẳng còn nghe một tiếng động nhỏ nào!

Song không khí im lặng ấy chẳng kéo dài được bao lâu, thì đã nghe mọi người đồng thanh cất giọng kinh ngạc ồ lên một tiếng thật to!

Vì lời nói ấy của Hỏa Phụng Tiên Cô rõ ràng đã nhìn nhận chính mình ra tay sát hại Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tồn, đúng như lời tố cáo của gã Kim Cô Lâu!

Kim Cô Lâu cười to nói:

- Chỉ khéo nói chơi mà thôi! Giữa bà với Hàn đại hiệp là người có mối tình riêng sâu sắc, ai lại chẳng rõ. Vậy một khi bà vì thấy cái lợi mà quên đi tình nghĩa, nhẫn tâm sát hại ông ấy, thì có lẽ Hàn đại hiệp chết dưới tuổi vàng, vẫn ngậm cười nhắm mắt. Thử hỏi, tôi hà tất phải lên tiếng ngăn cản làm gì?

Toàn thân của Hỏa Phụng Tiên Cô đều đang run rẩy, và qua một lúc khá lâu sau, bà ta mới buộc miệng nói to lên rằng:

- Ai lại thấy lợi mà quên tình nghĩa?

Kim Cô Lâu nói:

- Các vị đã nghe rõ cả rồi? Bà ta bảo chẳng phải vì thấy lợi mà quên tình nghĩa, như vậy, bên trong chuyện này chắc chắn còn có một nguyên nhân khác. Chúng ta đều là người ngoài cuộc, vậy lẽ tất nhiên là không làm thế nào biết được cái nguyên nhân chính đó. Đồng thời, nếu nói nhiều hơn nữa, thì e rằng sẽ hóa thành kẻ ăn com nhà nói chuyện thiên hạ mất!

Lời nói của Kim Cô Lâu vừa dứt thì Hàn Ngọc Hà và Ngân Quán Đạo Nhân đã nổi ngót nhau, đưa chân tràn thẳng về phía trước, vây chặt Hỏa Phụng Tiên Cô vào giữa. Đồng thời Ngân Quán Đạo Nhân cũng đưa mắt ra hiệu cho bốn vị đạo sĩ đứng tuổi ở phía sau lưng mình một lượt. Tức thì bốn người ấy bèn nhanh nhẹn phân tán ra, tạo thành một vòng vây giữ chặt Hỏa Phụng Tiên Cô hơn nữa!

Ngay lúc ấy, ai nấy bỗng lại trông thấy Thanh Yến Khuru Quân Tố phi thân nhắm hướng Hỏa Phụng Tiên Cô bay vút tới nhẹ nhàng như một con gió thoảng...

Bốn người đạo sĩ đứng tuổi đang bao quanh cạnh đây trông thấy thế bèn sử dụng thân pháp, tràn ngay về phía Khuru Quân Tố, định ngăn chặn nàng ta lại. Nhưng thử hỏi với thuật khinh công của Thanh Yến Khuru Quân Tố, nào phải tầm thường? Vậy những nhân vật võ lâm khác làm sao bì kịp với bà ta?

Chính vì thế nên bốn vị đạo trưởng đứng tuổi ấy, vừa mới vọt người lướt tới, thì Khuru Quân Tố đã nhanh như chớp, vượt ngang qua họ nghe một tiếng vút, và tiếp tục lao người về phía trước, đưa chân đạp nhẹ sát bên cạnh Hỏa Phụng Tiên Cô!

Bốn vị đạo trưởng trông thấy thế, mặt không khỏi đều biến sắc, nhanh nhẹn vung tay vỗ mạnh vào vật tròn mà họ đang mang theo bên sườn một lượt. Tức thì ai nấy cũng đều nghe một tiếng rền ngân dài, đồng thời, lại thấy có một cái cán gươm từ trong ló ra...

Hành động của bốn vị đạo sĩ ấy hết sức ăn khớp nhau, nên họ đã đồng loạt chụp thẳng vào cán gươm tuốt mạnh lên. Thế là một món binh khí lập lòe ánh thép, liền được rút ra khỏi vỏ, xông thẳng lên khoảng không nhanh như một con gió hốt. Và khi ai nấy nhìn kỹ hơn thấy đó chính là bốn thanh trường kiếm chói sáng ngời!

Hình dáng của bốn thanh trường kiếm ấy hết sức lạ lùng, rộng không hơn một ngón tay, dài độ bốn thước, và khi nó được tuốt ra khỏi vỏ, thì không ngót lay động, mềm mại trên không trung, trông chẳng khác chi một lá liễu non vào mùa tháng ba!

Hành động của bốn vị đạo trưởng ấy, thật vô cùng nhanh chóng, nên bốn ngọn trường kiếm vừa được vun vút, khiến ánh thép lóe lên chói rục, nhắm ngay Khuru Quân Tố công thẳng tới!

Nhưng thế kiếm vừa mới tấn công ra, thì Ngân Quán Đạo Nhân đã quát to rằng:

- Không thể vô lễ được!

Tức thì bốn vị đạo trưởng ấy bèn nhanh nhẹn nhảy lui trở ra sau, rồi đồng loạt thò cánh tay trái về phía trước, nắm cứng lấy đầu gươm lại, khiến thân gươm uốn cong thành một hình tròn. Người tinh mắt nhìn thấy thế đều có thể đoán biết được là khi họ buông lỏng năm ngón tay đang giữ chặt đầu gươm ra, thì những thế võ lợi hại nhất sẽ được tấn công tới tấp về phía đối phương ngay!

Ngân Quán Đạo Nhân sau khi quát to để ngăn các vị đạo sĩ ấy lại, bèn cất giọng lạnh lùng nói:

- Khuu Quân Tố, từ bấy lâu nay bần đạo rất ngưỡng mộ tên tuổi của bà, song chưa có dịp nào để gặp được mặt. Theo lời đồn đãi trong chốn giang hồ, thì bà là người hành động hào hiệp đáng kính phục, vậy chẳng rõ tại sao ngày hôm nay, lại bất thần ra tay cản ngăn việc làm của bần đạo như thế này? Bần đạo rất vui lòng lắng nghe sự giải thích của bà!

Trong phe chính phái, vị Chưởng môn của Phi Yến Môn là Thanh Yến Khuu Quân Tố, cũng như Ngân Quán Đạo Nhân, Chưởng môn của phái Thanh Thành, đều là những nhân vật có vai vế rất cao. Thế mà giờ đây, đôi bên lại sắp sửa gây sự xô xát với nhau bằng vũ lực!

Do đó, quần hùng hiện diện trên ngọn núi này, đều không khỏi cảm thấy hết sức kinh ngạc. Đồng thời tâm trạng của mọi người cũng đang vô cùng căng thẳng. Có mấy người đang định đứng ra để ngăn cản đôi bên hầu tránh đi cuộc xô xát, nhưng Khuu Quân Tố đã lên tiếng nói rằng:

- Đạo trưởng, xin ông vui lòng hải chậm tay lại, chờ cho tôi tìm hiểu rõ sự thực về việc này đã, rồi sẽ nói sau!

Dứt lời, bà ta bèn thò tay nắm lấy cánh tay của Hỏa Phụng Tiên Cô, nói:

- Phụng Cô, chả lẽ mọi việc đã xảy ra, đúng như lời nói của gã ấy hay sao?

Hỏa Phụng Tiên Cô to tiếng cười đáp:

- Đúng thế! Quân Tố bà chẳng cần phải nghĩ chi đến tôi nữa, mặc cho bọn họ xuống tay ra sao thì xuống đi!

Ngân Quán Đạo Nhân bèn lên tiếng nói:

- Khuu Thanh Yến, xin bà hãy lui ra xa!

Khuu Quân Tố tức giận nói:

- Tại sao ông lại quá nóng nảy như thế?

Sắc mặt của Ngân Quán Đạo Nhân như được trù lên một lớp sương lạnh nói:

- Bà ta đã thừa nhận việc làm của mình rồi, vậy chả lẽ giờ đây Thanh Yến Môn muốn đối kháng với phái Thanh Thành hay sao?

Lúc bấy giờ, những nhân vật thuộc tà phái đang hết sức vui thích trước sự xung đột giữa phe chính phái, nên tên nào tên nấy cũng giương mắt, chờ xem cuộc xô xát sắp xảy ra.

Nhưng trong khi đó, thì những nhân vật của phe chính phái, đều hoang mang không hiểu vì lẽ gì Hỏa Phụng Tiên Cô lại xuống tay sát hại Hàn Tốn như vậy?

Hơn nữa, nếu Hỏa Phụng Tiên Cô chỉ cần lên tiếng phủ nhận lời tố cáo ấy của Kim Cô Lôu, thì rõ ràng số người hiện diện hầu hết đều tin lời Hỏa Phụng Tiên Cô, trái lại, chắc chắn không ai nghe theo lời tố cáo ấy của Kim Cô Lôu bao giờ. Song, Hỏa Phụng Tiên Cô lại thẳng thắn xác nhận, lời tố cáo của Kim Cô Lôu, là hoàn toàn đúng sự thật!

Do đó, số người hiện diện đều thầm đoán là bên trong việc này chắc chắn có một ẩn tình chi khó giải bày. Bích Ngọc Sinh bỗng lên tiếng kêu rằng:

- Ngân Quán Đạo Trưởng, mọi lẽ trắng đen phải trái, chắc chắn sẽ có một ngày được phơi trần ra ánh sáng, cho mọi người được biết. Vậy ông hà tất phải tỏ ra nóng nảy trong nhất thời?

Khuu Quân Tố bèn lên tiếng hỏi ngay rằng:

- Phụng Cô, bên trong việc này chắc chắn có nguyên do chi, vậy bà hãy trình bày ra cho chúng tôi được rõ?

Hỏa Phụng Tiên Cô cất tiếng than dài một lượt, nói:

- Dù cho tôi có trình bày chuyện này đi chẳng nữa, thì chắc chắn cũng không ai chịu tin theo lời tôi bao giờ!

Khuu Quân Tố nói:

- Ta sẽ tin theo lời bà!

Thần Bút Sử Tự và một số người khác trong nhóm Trúc Lâm Thất Tiên, cũng đồng thanh lên tiếng nói:

- Chúng tôi sẽ tin theo lời bà!

Sắc mặt Hỏa Phụng Tiên Cô thoáng hiện vẻ cảm kích, nói to rằng:

- Nếu thế thì tôi sẽ trình bày ra đây!

Nói tới đó, thì bà ta dừng lại trong giây lát, mới tiếp rằng:

- Hôm ấy, Lữ Đằng Không được con bé này...

Bà ta vừa nói, vừa đưa tay chỉ thẳng về phía Đàm Nguyệt Hoa, rồi mới tiếp:

- Nó đã cứu thoát Lữ Đằng Không mang đi. Nhưng qua cuộc đánh nhau với đứa môn đồ của tôi là A Hà, thì tôi được thấy thế Huyền Võ Tam Nã của nó sử dụng, dường như là môn võ công do vị chủ nhân Thất Sát Thần Chưởng xưa kia truyền dạy cho. Bởi thế, tôi và Hàn đại hiệp điều không khỏi kinh hoàng thất sắc!

Trúc Lâm Thất Tiên nghe đến đây, thì bất giác buộc miệng ồ lên một lượt. Vì lúc đó bảy người họ liền nghĩ ngay đến người che mặt, đã tìm đến gặp mình tại ven Thái Hồ vừa rồi.

Bởi thế, Thiết Thu Tiêu Thông bèn quay mặt nhìn về phía Đàm Nguyệt Hoa, hỏi:

- Này con bé kia, ngươi là người họ chi thế?

Đàm Nguyệt Hoa cười nói:

- Tôi họ Đàm!

Thần Bút Sử Tự giật mình nói:

- Đàm cô nương, môn võ công Huyền Võ Tam Nã ấy, cô đã học được từ ai thế?

Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Cái chi là Huyền Võ Tam Nã? Thực tôi hoàn toàn không được biết!

Những lời đối đáp ấy giữa ba người họ, số nhân vật võ lâm hiện diện trên đỉnh núi, ai ai cũng đều nghe rõ mồn một!

Lúc bấy giờ, Hỏa Phụng Tiên Cô tuy đang hết sức buồn rầu đau khổ, nhưng vừa nghe qua câu nói của Đàm Nguyệt Hoa, liền lên tiếng bảo rằng:

- Thế võ mà ngươi đã sử dụng để đoạt mất ngọn Liệt Hỏa Tỏa Tam Luân trong tay A Hà ấy, chả lẽ không phải là Huyền Võ Tam Nã, tức là một thủ pháp dùng để cướp đoạt vũ khí trong tay đối phương, khét tiếng xưa kia đấy hay sao?

Đàm Nguyệt Hoa cười, nói:

- Quái lạ thật, ngay đến võ công của tôi mà tôi lại không biết hay sao? Thế võ ấy, đúng là một thế võ cầm nã, nhưng riêng về bốn tiếng Huyền Võ Tam Nã, thì thật tôi hoàn toàn chưa được nghe nói đến!

Khưu Quân Tố bèn đưa mắt nhìn về phía hai anh em Đàm Nguyệt Hoa một lượt, nói:

- Phụng Cô, xin bà tiếp tục giải bày, chớ nên để ý đến câu chuyện của họ làm gì nữa!

Hỏa Phụng Tiên Cô bèn nói tiếp:

- Bởi thế, nên chúng tôi e rằng, chỉ trong chốc lát nữa đây sẽ có một cuộc ác chiến quyết liệt xảy ra. Hơn nữa, vì chúng tôi thấy võ công của A Hà còn kém cỏi, và nếu có cuộc xô xát, thì nó không làm sao tránh khỏi phải bị hại. Do đó, mới bảo nó nên rời khỏi nhà ngay tạm đi thẳng đến Tần Lãnh để tá túc nơi Phi Yến Môn...

Khưu Quân Tố khẽ gật đầu nói:

- Nhưng nó không thấy đến với chúng tôi.

Hàn Ngọc Hà lúc bấy giờ, đã biết rõ kẻ sát hại cha mình, lại chính là sư phụ của mình, nên trong lòng đau đớn không làm sao tả siết. Do đó, đôi tai nàng chỉ con nghe tiếng kêu o o không ngớt, và những lời nói của người xung quanh, nàng không hề nghe được chi cả!

Hỏa Phụng Tiên Cô nói tiếp rằng:

- Nó có đi hay không, thật tôi hoàn toàn không biết được. Lúc đó, vì chúng tôi thấy rằng, võ công của đối phương cao cường tuyệt đỉnh nên dù có giữ binh khí hay chưởng, cũng không giúp ích chi, nên bèn trao cả cho nó quyền Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân và ngọn roi vàng để nó mang đi theo người. Chúng tôi vốn có ý định, là nếu vạn nhất không đối địch nổi với kẻ thù, thì sẽ lấy mạng đổi mạng cùng đối phương.

Khưu Quân Tố sốt ruột lên tiếng hỏi:

- Nói thế, nghĩa là kẻ ấy đã tìm đến phải không?

Hỏa Phụng Tiên Cô đáp:

- Không hề có! Có lẽ chúng tôi đã nhận lầm về lai lịch võ công của con bé ấy cũng nên. Bởi thế, qua một lúc khá lâu sau, bỗng chúng tôi nghe có tiếng đàn du dương nổi lên sát bên tai...

Hỏa Phụng Tiên Cô vừa nói tới đây, thì có nhiều người buột miệng hỏi rằng:

- Bà nghe tiếng đàn vọng đến bên tai à?

Trong số người kinh hoàng buột miệng hỏi như vậy, có cả hai anh em Đàm Nguyệt Hoa và Hàn Ngọc Hà nữa!

Sắc mặt của Hỏa Phụng Tiên Cô hiện rõ nét đau khổ không bút mực nào tả xiết. Hai bàn tay bà ta siết chặt, khiến những đốt ngón tay kêu lên răng rắc và to tiếng nói:

- Phải, chính tôi đã nghe được tiếng đàn! Nhưng sau đó thì... ngay cả đến việc làm chính tôi, tôi cũng không còn hay biết. Mãi đến khi tai tôi nghe được một tiếng gào thét thanh, thì mới bừng tỉnh trở lại. Chùng đó, tôi mới kịp biết mình đang bị thương rất trầm trọng và Hàn đại hiệp đã bị chết dưới tay tôi!

Thanh Yến Khưu Quân Tố nghe xong, thì không nói chi cả. Lúc bấy giờ, thật ra trong lòng của Thanh Yến Khưu Quân Tố vốn có ý muốn tìm một lý lẽ vững chắc, hầu bênh vực giúp cho Hỏa Phụng Tiên Cô, nhưng vì nghe qua lời nói của bà ta hết sức kỳ lạ, không ai có thể tin được, nên đành im lặng chẳng nói chi cả!

Ngân Quán Đạo Nhân trông thấy Thanh Yến Khưu Quân Tố đứng lặng thinh, bèn cất giọng lạnh lùng nói:

- Khưu Quân Tố, giờ đây bà bước lui đi thì phải rồi!

Cá tánh của Khưu Quân Tố có nhiều điểm rất quái dị, hơn nữa, bà ta là người có tình bạn sâu xa với Hỏa Phụng Tiên Cô, vậy thử hỏi nào có thể ngoan ngoãn nghe theo lời của Ngân Quán Đạo Nhân được?

Lúc ấy, tuy Thanh Yến Khưu Quân Tố cũng chưa hoàn toàn tin hết ở lời nói của Hỏa Phụng Tiên Cô, nhưng vì đứng trên tình bạn riêng tư, bà ta vẫn cương quyết phải bảo vệ Hỏa Phụng Tiên Cô đến cùng. Do đó, bà ta liền cất tiếng cười lạnh lùng, nói:

- Tại sao tôi phải lui đi chứ? Giờ đây, kẻ nào ra tay đối kháng với Hỏa Phụng Tiên Cô, thì cũng tức là đối kháng với cả Phi Yến Môn vậy!

Ngân Quán Đạo Nhân nghe thế, thì mặt không khỏi biến sắc cất tiếng cười dài, nói:

- Bà nói hay lắm!

Dứt lời lão ta liền nhanh nhẹn vung mạnh cánh tay lên, và ngọn phất trần bạc cũng theo đó cuốn ra nghe một tiếng vút, nhắm ngay mặt của Thanh Yến Khưu Quân Tố quét tới!

Thân người của Khưu Quân Tố chẳng hề nhúc nhích, nhưng bất thần bay bổng lên, và lướt đi xa ngoài một trượng! Đồng thời bà ta cũng mang cả Hỏa Phụng Tiên Cô lướt theo!

Hàn Ngọc Hà trông thấy thế thì trong lòng tràn đầy cảm tức, kêu to lên rằng:

- Đạo trưởng, việc báo thù ngày hôm nay xin ông hãy gánh vác giúp cho!

Ngân Quán Đạo Nhân cất giọng nói quả quyết như dao chém sắt rằng:

- Hàn cô nương, xin cô hãy an lòng, bản đạo sẵn lòng đảm nhiệm tất cả!

Không khí trên đỉnh núi liền trở nên hết sức căng thẳng, dù ai có muốn đứng ra can ngăn giữa đôi bên cũng không còn cách nào can ngăn được nữa!

Hai môn phái Thanh Thành và Phi Yến đều là danh môn chính phái có tên tuổi trong võ lâm. Thế nhưng bất ngờ giờ đây, hai Chương môn của hai môn phái này, lại bắt đầu xô xát bằng vũ lực, quả là một chuyện không ai tưởng tượng nổi!

Sau đó, ai nấy bỗng nghe Hỏa Phụng Tiên Cô lên tiếng nói:

- Quân Tố, bà hà tất phải bận tâm lo nghĩ đến tôi làm gì?

Khuru Quân Tố đáp:

- Phụng Cô, bà hãy mặc kệ tôi! Lúc xảy ra chuyện đau lòng, nếu bà đã nghe có tiếng đàn, thì tất nhiên trong việc này có kẻ nhúng tay vào để gây rối. Bởi thế, cần phải tìm hiểu cho rõ thêm mới được. Giờ đây, tâm trạng của bà đang xúc động, mất cả bình tĩnh, vậy bà hãy nghỉ ngơi một chốc đã!

Vừa nói, Khuru Quân Tố vừa quay đầu nhìn về phía số người của Phi Yến Môn, gọi to rằng:

- Hồng nhi đâu?

Tức thì Đoạn Mộc Hồng từ trong số môn đồ của Phi Yến Môn, lên tiếng đáp:

- Hồng nhi có đây!

Khuru Quân Tố nói:

- Người hãy dẫn Phụng Cô tìm nơi nghỉ ngơi trong giây lát!

Đoạn Mộc Hồng cất tiếng vâng lời, nhanh nhẹn lướt tới đưa tay kéo lấy Hỏa Phụng Tiên Cô đi!

Võ công của Hỏa Phụng Tiên Cô nguyên cao cường hơn Đoạn Mộc Hồng rất nhiều, nhưng vì lúc bấy giờ ba ta đang xúc động, đau khổ, nên cũng để mặc cho Đoạn Mộc Hồng dẫn đi đâu tùy ý!

Vì trong lòng của Hỏa Phụng Tiên Cô lúc đó đang hết sức hoang mang, không làm sao hiểu được là vì lẽ gì, khi bà ta còn ở tại nhà riêng của Hàn Tốn, và khi nghe có tiếng đàn nổi lên, tâm thần mình bỗng nhiên bấn loạn gần như mê sảng, ngay đến hành động của chính mình vẫn không tự biết. Và đến sau khi mình đã trọng thương bưng tỉnh dậy mới biết giữa mình và Hàn Tốn giao tranh quyết liệt với nhau, do đó, Hàn Tốn mới bị chết dưới tay mình. Bởi thế, Hỏa Phụng Tiên Cô vừa đau xót, lại vừa hết sức ân hận!

Chính vì thế nếu mọi việc không được Kim Cô Lâu mục kích và đem ra tố cáo trước mặt mọi người, thì chắc chắn bà ta cũng phải tự thú nhận với Hàn Ngọc Hà, chứ chẳng hề giấu giếm.

Hàn Ngọc Hà trông thấy Đoan Mộc Hồng kéo Hỏa Phụng Tiên Cô lướt đi, thì bất thần gào lên một tiếng đau đớn như xé can tràng:

- Sư phụ...!

Hỏa Phụng Tiên Cô ngơ ngác nhìn lên, nói:

- A Hà, ngươi còn gọi ta là sư phụ hay sao?

Đôi mắt của Hàn Ngọc Hà gần như nẩy lửa, gần mạnh từng tiếng rằng:

- Lẽ tất nhiên là tôi vẫn gọi bà là sư phụ, chỉ cần giờ đây, bà biết tỏ ra mình xứng đáng là một bậc sư biểu của kẻ khác, bằng cách...

Hàn Ngọc Hà vừa mới nói tới đây, thì Đoan Mộc Hồng đã đoán biết được, là nếu cô ta tiếp tục nói tới, tất nhiên sẽ dồn Hỏa Phụng Tiên Cô vào con đường tự sát để tạ lỗi. Hơn nữa, nếu Hàn Ngọc Hà thẳng thắn nói lên lời nói đó, thì với tâm trạng đau khổ và xúc động của Hỏa Phụng Tiên Cô, không biết chừng bà ta sẽ tự sát ngay tức khắc!

Bởi thế, Đoan Mộc Hồng không chờ cho Hàn Ngọc Hà nói hết lời nhanh như chớp đưa tay vào sườn rút ngọn roi mềm ra, êm ru không hề nghe một tiếng động, nhanh nhẹn vung lên, nhắm điểm thẳng vào Thiên Tinh huyết của Hàn Ngọc Hà, định khóa cứng huyết đạo này lại, không cho nàng tiếp tục nói thêm nữa.

Ngân Quán Đạo Nhân và Thanh Yến Khưu Quân Tố đang ở cách xa nhau non trượng, song đôi bên vẫn đứng sừng sững không hề nhúc nhích.

Hai người họ đều là những người có võ công cao cường, đáng liệt vào bậc nhất trong võ lâm. Vậy, khi họ ra tay đánh nhau, thì lẽ tất nhiên là chẳng phải như những người tầm thường khác, chỉ biết dùng sức mạnh để tấn công ồ ạt vào đối phương. Mà trái lại, họ biết tìm lấy những nhược điểm bé nhỏ nhất, thậm chí những sơ hở mà người thường không làm sao nhận ra được, để thủ thắng đối phương mà thôi.

Do đó, lúc bấy giờ tuy đôi bên đang đứng sừng sững, để mặc cho ngọn gió núi thổi tung tà áo nghe rền rẹt, song kỳ thực, thì cả đôi bên đều đang tập trung tinh thần, sẵn sàng đối phó với sự tấn công của kẻ địch.

Chính vì vậy, nên mặc dù Đao Mộc Hồng vun ngọn roi quét tới, nhằm khóa cứng huyết đạo của Hàn Ngọc Hà, Ngân Quán Đạo Nhân đã trông thấy rõ ràng, song vẫn không có đủ thời giờ ra tay cứu nguy cho nàng được.

Nhưng bốn vị đạo sĩ đứng tuổi đang ở chung quanh Ngân Quán Đạo Nhân, bất thần đồng loạt đưa chân tràn về phía Hàn Ngọc Hà!

Bốn đạo sĩ ấy, vừa rồi đã đồng loạt vun kiếm đâm thẳng về phía Khuu Quân Tố, nhưng bị Ngân Quán Đạo Nhân ngăn lại, nên cả bọn đều thò tay chụp lấy đầu ngọn trường kiếm, uốn lưỡi kiếm cong thành một cái vòng tròn, rồi đứng im mãi bên cạnh đấy.

Giờ đây, bọn họ trông thấy Đao Mộc Hồng lướt đi, bèn nhanh nhẹn buông đầu lưỡi kiếm ra. tức thì sau bốn tiếng rêng ngân dài đi đôi với những đạo ánh thép chói lòa như điện, là bọn họ đã đồng loạt tấn công thẳng về phía Đao Mộc Hồng!

Đao Mộc Hồng vun ngọn roi khóa cứng huyết đạo trên vai của Hàn Ngọc Hà khiến nàng không thể nói hết lời, trong lòng mới vừa lấy làm đặc ý, thì bất ngờ đã thấy thanh trường kiếm của bốn vị đạo sĩ đứng tuổi công tới, nên không khỏi kinh hãi.

Đao Mộc Hồng dù muốn vun roi chống trả, cũng không còn kịp nữa. Do đó, nàng hối hả sử dụng thuật khinh công của bản môn, dùng thế Mẫu Yến Mịch Thực lướt sát trên mặt đất, lao thẳng về phía trước nhanh như gió hốt. Và khi lướt đi được non một trượng, nàng lại dùng thế Nhất Phi Xung Thiên, vươn mình thẳng lên như cũ.

Nhưng mặc dù nàng đã trông thấy nguy cơ và kịp thời lách tránh qua một thân pháp vừa nhanh nhẹn lại vừa kỳ tuyệt không thể tả, song bốn vị đạo sĩ đứng tuổi ấy đều là những đệ tử chân truyền của Ngân Quán Đạo Nhân, nên thanh trường kiếm của họ đã tấn công ra với những thế võ lợi hại vô song, khiến Đao Mộc Hồng tuy khỏi bị sát hại, nhưng sau khi đứng yên lại được, thì đã thấy hai tay áo của mình bị chém đứt lìa và trên vai phải mang một vết thương nhỏ. Việc đó, chứng tỏ bốn thanh kiếm của đối phương vừa vun ra, chẳng phải hoàn toàn bị đánh hụt vào khoảng không!

Đao Mộc Hồng vừa rồi đã chế ngự được Hàn Ngọc Hà một cách dễ dàng, trước mặt số đông quần hùng, giờ đây, trái lại nàng bị thua thiệt đối phương, nên trong lòng hết sức tức giận, cất tiếng hừ to rồi mắng rằng:

- Tặc đạo sĩ! Kiếm pháp của các người khá lắm!

Bốn vị đạo sĩ đứng tuổi ấy, chỉ cất giọng lạnh lùng cười dài:

- Nhưng nào bì kịp với những đường roi lợi hại của cô nương?

Đoan Mộc Hồng đưa chân bước, cất giọng hằm hằm nói:

- Bốn người các ông hãy xông cả vào một lúc đi nào!

Nhưng liền đó, ba vị đạo sĩ trong bọn đã đồng loạt đưa chân lùi ra sau và chỉ có một người đứng y nguyên tại vị trí cũ mà thôi.

Tuy giữa bốn đạo sĩ ấy, không hề bàn bạc với nhau, nhưng qua hành động của họ thì cả bốn người tỏ ra đều hiểu ý định của nhau.

Bởi thế, vị đạo sĩ còn đứng nguyên tại chỗ cũ, cất giọng lạnh lùng nói:

- Chỉ một mình tiểu đạo đây, xin lãnh giáo đường roi của cô nương được rồi!

Đoan Mộc Hồng vì muốn gỡ lại sự thua thiệt vừa rồi, hầu cứu vãn thể diện trước mặt quần hùng nên chẳng cần kể chi đến nguyên nhân tranh chấp giữa đôi bên, ai phải ai sai cũng như chẳng cần biết hai đối phương đều là người trong phe chính phái, nên gây sự đánh nhau, thì chỉ là trò cười cho những người bên tà phái mà thôi. Do đó, khi nàng trông thấy chỉ còn một đạo sĩ đứng lại để giao tranh với mình, thì trong lòng hết sức mừng rỡ nói:

- Được, cô nương sẽ dạy khôn cho người một bài học!

Về tuổi tác của Đoan Mộc Hồng, tuy nhỏ hơn bốn vị đạo sĩ ấy rất nhiều, nhưng nếu nói về vai vế trong võ lâm, thì giữa họ cũng bằng nhau mà thôi. Hơn nữa, giờ đây đôi bên đã coi nhau như thù địch, vậy những lời nói có tánh cách mặt sát, ngông nghênh là chuyện thường, chẳng có chi đáng kể cả.

Khi tiếng nói vừa dứt, thì Đoan Mộc Hồng đã đưa chân tràn tới, vung ngọn roi trong tay ra một cách nhẹ nhàng, quét ngang với một sức mạnh vô cùng mãnh liệt.

Ngọn roi mềm trong tay nàng chính là một ngọn roi màu bạc sáng lóng lánh, nên vừa quét ra, là ánh sáng đã lập lòe khắp nơi nơi.

Nhưng thanh trường kiếm trong tay của vị đạo sĩ ấy, lại chính là một ngọn kiếm mềm cũng có màu bạc, nên khi phản công trở lại, thì ánh bạc cũng chiếu sáng ngời. Do đó, khi đôi bên đánh nhau qua ba thế võ, thì những người xung quanh chỉ còn trông thấy hai vầng ánh sáng xoay tròn vun vút mà thôi, chẳng làm sao trông thấy hình bóng của đối phương được nữa.

Một vầng ánh sáng màu bạc đang che chở lấy một vị đạo sĩ đứng tuổi, và một vầng ánh sáng màu bạc khác lại đang che chở một cô gái xinh đẹp kiều diễm. Đôi bên, kẻ bay vọt lên, người rơi xuống, khiến ánh bạc lóe lên chập chờn khắp cả khoảng không. Lăm lăm ánh bạc lại vươn dài ra như một cái móng vuốt ngang lưng trời, trông vô cùng kinh khiếp. Nhất là

với thân pháp hết sức nhanh nhẹn và hết sức đẹp mắt của cô gái, cũng như những thế roi tuyệt vời của nàng, đã làm cho người chung quanh đều phải hoa cả mắt!

Nhưng trận giao tranh quyết liệt kéo dài một lúc lâu, mà đều bên vẫn tương đương nhau, bất phân thắng bại.

Trong lúc Đao Mộc Hồng và vị đạo sĩ đứng tuổi đang đánh nhau, thì người anh trai của Đàm Nguyệt Hoa cũng lẹ làng tràn đến sát bên cạnh Hàn Ngọc Hà, vung ngọn tay điểm thẳng vào huyệt đạo của nàng khiến huyệt đạo bị khóa cứng khi nãy liền được giải trừ ngay.

Hàn Ngọc Hà vừa được giải trừ huyệt đạo, vốn có ý định to tiếng, mắng chửi đối phương. Nhưng nhìn kỹ lại, nàng trông thấy người vừa giải trừ huyệt đạo cho mình, lại chính là chàng thiếu niên tuấn tú khôi ngô thường xuất hiện trong những giấc mộng êm đềm nhất của nàng, nên sắc mặt không khỏi đỏ bừng.

Một cô gái, bất luận cá tính có nóng nảy đến đâu, khi đứng trước mặt người mà mình để ý thương yêu, vẫn tuyệt nhiên không bao giờ dám để lộ sự nóng nảy ra cả. Vì đấy chính là một tách trời ban cho con người.

Lúc đó, chàng thiếu niên đã hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Hàn cô nương, lệnh sư đã nhìn nhận chính mình là hung thủ sát hại lệnh tôn, nhưng bên trong việc này, rất có thể còn những ẩn tình chi đấy!

Hàn Ngọc Hà cúi đầu nhìn xuống, đôi mắt bồ câu ngấn lệ lóng lánh, nói nhỏ rằng:

- Anh... anh... làm thế nào biết được việc ấy?

Chàng thiếu niên cất tiếng than một lượt, đáp:

- Chỉ cần tôi nói rõ một việc ra, thì tất cô sẽ hiểu hết mọi việc ngay!

Hàn Ngọc Hà cảm thấy giọng nói của chàng thiếu niên có một sức mạnh lạ lùng, khiến người nghe không làm sao nở lòng phản đối được. Hơn nữa, giọng nói của chàng, còn làm cho nàng cảm thấy trong người như dễ chịu hẳn đi. Nhất là ở trong khung cảnh hiện nay, tâm trạng nàng đang cảm thấy bơ vơ cô độc, bao nhiêu chuyện đau khổ kéo tới dồn dập, thì giọng nói ấy của chàng thiếu niên, làm cho nàng cảm thấy dường như có nơi nương tựa, nên lên tiếng hỏi rằng:

- Chuyện chi thế?

Người thiếu niên tươi cười đáp:

- Việc ấy nói ra rất dài dòng, vậy xin cô nương hãy bước đến đây với chúng tôi, ngồi nghỉ ngơi trong giây lát, được không?

Hàn Ngọc Hà ngược mặt lên, nhìn về phía Đàm Nguyệt Hoa một lượt, rồi tỏ ra do dự, nói:

- Chỉ e lệnh muội...

Chàng thiếu niên mỉm cười đáp:

- Muội muội của tôi là con người có tánh ăn ngay nói thẳng, vậy gần gũi lâu ngày, tất Hàn cô nương biết rõ!

Sau khi nói hết lời thì chàng thiếu niên dường như cảm thấy lời nói của mình quá lộ liễu, nên sắc mặt anh tuấn của chàng, cũng không khỏi bùng đỏ!

Trái lại Hàn Ngọc Hà lại cảm thấy trong lòng hết sức ngọt ngào, nên liền đưa chân bước theo chàng thiếu niên, đi đến bên cạnh số người trong nhóm Trúc Lâm Thất Tiên.

Giữa Hàn Ngọc Hà và Đàm Nguyệt Hoa, vì đã có sự hiềm khích nhau, nên chỉ chào hỏi qua loa chiếu lệ rồi không nói chi thêm nữa.

Lúc bấy giờ, Ngân Quán Đạo Nhân và Thanh Yến Khưu Quân Tố, cũng bắt đầu ra tay đánh nhau. Thế võ của đôi bên hết sức chậm chạp, xem chẳng khác chi họ đang tập võ với nhau vậy.

Song nếu là người am hiểu võ công, thì nhìn qua lối đánh của hai người, tất sẽ hiểu ngay là họ đang dùng nội gia chân lực để giao tranh với nhau. Bởi thế, tại một vùng rộng hàng trượng vuông họ đang giao tranh, luồng chân lực nội gia không ngớt cuốn nghe ào ào, xem như có thể xô bạt được cả núi đồi, khiến cho những người võ công kém cỏi, chắc chắn không làm sao đứng vững được.

Riêng Đao Mộc Hồng và vị đạo sĩ đứng tuổi của phái Thanh Thành, thì cứ mỗi lúc lại đánh càng nhanh hơn, và chỉ trong chớp mắt là đôi bên đã giao tranh hơn hai mươi thế võ.

Đao Mộc Hồng không khỏi cống quýt, vì thấy đối phương gồm có đến bốn người, thế mà nàng mới giao tranh với một, song vẫn chưa thể thủ thắng được. Như vậy thực là một chuyện hết sức mất mặt.

Do đó, trong lòng Đao Mộc Hồng lại không ngớt nghĩ ngợi để tìm một phương pháp thủ thắng mau hơn, và khi nàng đã có một sự quyết định, thì liền vung mạnh ngọn roi cầm trong tay ra, dùng thế Quần Yến Phân Phi đánh vút tới...

Thế võ Quần Yến Phân Phi của nàng chính là một thế võ hiểm hóc và kỳ tuyệt nhất trong đường roi mà sư phụ nàng đã truyền dạy cho. Chỉ trong một thế võ ấy, mà ngằm chứa đến chín miếng khác nhau. Hơn nữa, Đoan Mộc Hồng đã khổ luyện trong một thời gian lâu dài, nên khi sử dụng ra, quả chẳng phải tầm thường.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>